

СЬОГОДНІ ПОЧИНАЄМО НАУКУ!

...Учіться, брати мої, думайте, шукайте,
Туржому наuczайтесь, і свого не цурайтесь...

М. Шевченко

БАТЬКОВА НАУКА

БАТЬКО НАВЧАВ СИНІВ, ЩОБ ЖИЛИ У ДОБРІЙ ЗГОДІ. ПРОСИВ ІХ, ЩОБ ЛЮБИЛИ ОДИН ОДНОГО, ПОМАГАЛИ БРАТ БРАТОВІ, НЕ СВАРИЛИСЯ. АЛЕ СИНИ НЕ СЛУХАЛИ ЙОГО.

РАЗ ЗВЕЛІВ БАТЬКО ПРИНЕСТИ ВІНИК ТА Й КАЖЕ:

- ПЕРЕЛОМІТЬ ЙОГО!

ПРОБУЮТЬ СИНИ ПО ЧЕРЗІ ПЕРЕЛАМАТИ ВІНИК. СИЛКУЮТЬСЯ НА ВСІ ЛАДИ, АЛЕ НЕ ВДІЮТЬ НІЧОГО, ВІНИК ДУЖЕ МІЦНИЙ.

... Спочиваєш ти,
Наш батьку,
Тихо в домовині,
Та збудила
Твоя пісня
Думки на Україні.

ТОДІ БАТЬКО РОЗІРВАВ МОТУЗОК НА ВІНИК І ВІНИК РОЗСИПАВСЯ. БАТЬКО ЗВЕЛІВ СИНАМ ЛАГАТИ ПРУТИКИ ПО ОДНОМУ. ЛЕГКО ПЕРЕЛАМАЛИ СИНИ ВСІ ДО ОДНОГО ПРУТИКА.

КАЖЕ ТОДІ БАТЬКО:

- КОЛИ ЖИТИМЕТЕ В ЗГОДІ, НІХТО ВАС НЕ ПОДУКАЄ. А ЯК БУДЕТЕ СВАРИТИСЯ - РОЗІЙДЕТЕСЯ, ТО КОЖНОГО З ВАС ПО ОДНОМУ ЛЕГКО БУДЕ ПОДУКАТИ, ЯК ЛЕГКО ПОПЕРЕЛОМЛЮВАТИ ЦІ ПРУТИКИ.

ПРИВІТ ТОБІ, ТАРАСЕ!

...Хай же промінь
Твоїх думок
Поміж нами сяє,
Огню іскра
Великого
Повік не згасає!

Всі до школи йдіть,
Не спізнітеся!
Чемно в класі сидіть
Та

Україна

Україна - слава й чудова
земля, широкими чистими річками
попарирізувана, нивами мережана.

А височенні гори від півдня
стоять, немов сторожі, в льодовий
панцер закуті.

А здалеку синє море грає, мов
запрошує до себе:

- Ходіть, мої рідні, ходіть!
Колись ваші предки, запорожці, гу-
ляли по моїх хвилях, погуляйте й
ви! Сумно мені за вами, за вашою
милозвучною піснею, за вашими каз-
ками. А до моря вливається Дніпро -
найбільша ріка в Україні.

Над Дніпром на горах блищить
золотоверхий Київ, а там міста та
села по ярах та балках, а там сте-
пи шумлять, хвилюють, колихають-
ся, пахнуть...

А на степах стоять могили,
які в тиху ніч оповідають собі
про давні криваві часи, як наші
славні предки свої буйні голови
клали, за рідну землю й волю.

Порада

Вчіться, діти! Мудра книжка
Скаже вам всього багато
З того, що колись другими
І посіяно й пожато.

Тільки ви не озивайтесь
У книжках на кожний голос.
Геть відкиньте чорний кукіль,
Вибірайте чистий колос.

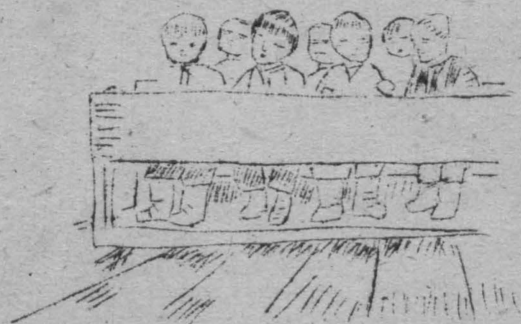
Я. ЩОГОЛІВ.

Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні,
Чи хто згадає, чи забуде
Мене в снігу на чужині -
Однаковісінько мені!

В неволі виріс між чужими,
І, не оплаканий своїми,
В неволі, плачучи, умру,
І все з собою заберу,
Малого сліду не покину
На нашій славіній Україні,
На нашій - не своїй землі.
І не пом'яне батько з сином,
Не скаже синові: "Молись,
Молись, сину! за Бкраїну
Його замучили колись".

Мені однаково, чи буде
Той син молитися, чи ні...
Та не однаково мені,
Як Україну злії люди
Присплять, лукаві, і в огні
її окрадену збудять...
Ох, не однаково мені!

М. ШОГОЛІВ.

Ми вже в класі сидимо
І учителя кдемо.